

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa L.K.Ż. i J.Ż.
przeciwko P. sp. z o.o. z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego

z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Sformułowane zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżących odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierzają wnioski w tym zakresie. Nie jest możliwe rozstrzygnięcie zagadnienia zawierającego szereg szczegółowych założeń, które nie uwzględniają ustalonego stanu faktycznego w zakresie dalszego pozostawiania sześciu gazociągów na nieruchomości powodów po zmianie ich trasy przebiegu. Uzasadnienie wniosku w tej części ogranicza się do wskazania na istotne znaczenie dla przedsiębiorców przesyłowych wyjaśnienia pojęcia „zwrotu rzeczy” w aspekcie posiadania nieruchomości w zakresie służebności bez tytułu prawnego, lecz nie zawiera wywodów prawnych uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością oraz dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie.

Powyższe stwierdzenie trzeba także odnieść do uzasadnienia potrzeby wykładni art. 229 § 1 k.c. w zakresie pojęcia „zwrotu rzeczy” w przypadku posiadania służebności, jak również oczywistej zasadności skargi.

Zważywszy, że pojęcie „zwrotu rzeczy” odnosi się do odzyskania przez właściciela władztwa nad rzeczą w takim zakresie, w jakim został go pozbawiony, skarżąca powinna wykazać istnienie poważnych, a więc kwalifikowanych wątpliwości, co do jego wykładni w przypadku posiadania w zakresie służebności, a temu obowiązkowi nie sprostała nie przeprowadzając pogłębionego wyводу prawnego dotyczącego wskazanego problemu.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności

dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa, natomiast skarżąca ograniczyła się do odwołania się do zarzutów naruszenia art. 55¹, 55², 55⁴ k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 60 k.c. i art. 365¹ k.c. Brak zatem podstaw do przyjęcia, że wykazała kwalifikowaną postaci naruszenia przepisów prawa materialnego mającą charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw